

Sygn. akt V KO 80/16

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie z zażalenia **Z. M.**
na postanowienie Prokuratora Rejonowego w G.
z dnia 10 czerwca 2016 r o umorzeniu dochodzenia
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 30 listopada 2016 r.
wniosku Sądu Rejonowego w G. o przekazanie sprawy sygn. akt II Kp (...) do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k. *a contrario*.

p o s t a n o w i ł:
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 6 października 2016 r. Sąd Rejonowy w G., wystąpił do Sądu Najwyższego o rozważenie możliwości przekazania w trybie art. 37 k.p.k. sprawy wszczętej na skutek zażalenia złożonego przez Z.M. na postanowienie Prokuratora Rejonowego w G. z dnia 10 czerwca 2016 r. o umorzeniu dochodzenia o czyn z art. 276 k.k.

W uzasadnieniu postanowienia sąd ten wskazał, że czyn, który jest przedmiotem postępowania, dotyczy usunięcia z akt sprawy III Nsm (...) dokumentu w postaci wniosku o uregulowanie kontaktów z małoletnią J. M.. Dokument ten został dołączony do odpowiedzi na wniosek o ustalenie miejsca pobytu małoletniej do sprawy III Nsm (...), a w oparciu, o który nastąpiło wszczęcie postępowania w sprawie o ustalenie kontaktów z małoletnią J. M., z wniosku Z. M. przy udziale uczestnika M. D., prowadzonej pod sygn. akt III Nsm (...) przez Sąd

Rejonowy w G.. Wskazano, że starszy sekretarz sądowy M. D. jest wieloletnim pracownikiem sekretariatu II Wydziału Karnego sądu właściwego do rozpoznania wniesionego zażalenia, i o ile z ww. pracownikiem, sędziów tego wydziału łączy jedynie stosunek służbowy, to jednak okoliczność ta w odbiorze społecznym może wzbudzać wątpliwość, co do bezstronności sędziów, a nadto wpływać na ocenę ich obiektywizmu i swobody orzekania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie. Zupełnie wadliwie właściwy sąd ocenia okoliczności tej sprawy w aspekcie tych, które mogą skutkować przekazaniem sprawy w trybie wskazanym w art. 37 k.p.k. Stanowiący podstawę wystąpienia przepis art. 37 k.p.k. zakłada w swej istocie nadzwyczajność przypadku warunkującego odstępstwo od zasady rozpoznania sprawy przez miejscowo właściwy sąd, nakazując przy tym upatrywanie podstaw takiego rozstrzygnięcia w klauzuli „dobra wymiaru sprawiedliwości”. Rzecz jednak w tym, że w tym postępowaniu będącym przedmiotem rozpoznania sprawy stroną nie jest urzędnik sądowy, o którym mowa we wniosku. Kwestia stanowiąca przedmiot rozpoznania sprawy dotyczy wyłącznie oceny zasadności postanowienia prokuratora o umorzeniu dochodzenia o czyn z art. 276 k.k. weryfikowanej w kontekście złożonego przez Z. M. zażalenia. Powiązanie przedmiotu sprawy podlegającej rozpoznaniu w II Wydziale Karnym Sądu Rejonowego w G. z pracownikiem sekretariatu tegoż sądu jest tak dalece znikome, że wręcz można go ująć, jako abstrakcyjne. Okoliczności prezentowane we wniosku nie potwierdzają, aby dojsć mogło do naruszenia wartości, do której odwołuje się art. 37 k.p.k. w postaci „dobra wymiaru sprawiedliwości”. Po wtóre, podstawą odstępstwa od zasady właściwości sądu i przekazania sprawy w trybie art. 37 k.p.k. nie może być wskazywane przez występujący z wnioskiem sąd wyłącznie służbowe powiązanie sędziów orzekających w sprawach karnych z pracownikiem sekretariatu, wynikające jedynie z charakteru świadczonej pracy czy sprawowanego urzędu. Gdyby tego rodzaju powiązania wykroczyły poza sferę relacji czysto zawodowych mogłyby stanowić podstawę do złożenia przez sędziów stosownych oświadczeń i w rezultacie skutkować ich wyłączeniem od rozpoznania takiej sprawy, co zresztą miało miejsce

w postępowaniach z udziałem M. D. toczących się na gruncie procedury cywilnej, ale i w toczącym się postępowaniu karnym (k.4-7).

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.